

Ungvárnémeti Tóth László

A szerencse

Siket, s vak a szerencse,
Nem hallja a könyörgést;
S nem látja a könyörgőt;
Mellyért is állhatatlan
S bizonytalan kegyelme,
Amit csinált, lerontja,
Amit kötött, eloldja;
Amit rakott, ledönti;
S amit viszen, leejti.
Némelyt kezén emelget,
S magán felül magasztal:
Ugyanazt, ha kedve hozza,
A Styx alá taszítja.
Másiknak annyi terhet,
S málhát kötöz nyakába,
Hogy a szegény zarándok
Csak tétováz alatta.

Kikérem a szerencsét,
Hogy így velem ne bánják:
Mivel ha kedve tartja,
Hogy bútýorát emeljék,
Tartson tevét magának;
Ha pedig tekézni kíván,
Tartson tekét magának.